

Forgács Rezső

ODABENT VI.

míglen szemeid távolodóban
soványló verebek holdütötte háztetőn
hogy ki éjszakám lehetsz
már-már jégdióban barnácska lepketetem csak
ha fölédhajolván
már-már hiányod fölé
most én is veledveszhetek
a közös hiány helyettünkvalóságába

míglen szemeim távolodóban
sötétlő kavicsok behavazott háztetőn
hogy ki éjszakád vagyok
már-már jégfonálka átlátszó üveghangya csak
ha fölémhajolván
már-már hiányom fölé
most te is velemveszhetel
a közös hiány fenyőtű-pillanatába

és másvalakiMi
akik ha lennének-lehetnének
a mindennapokkal
a minden eljövő napunkkal újra érkezendők
tonnányi vajjas kenyerekkel
akik önnönmagunk helyett is
lennének-lehetnének
új babaházban
új babamelegben
magunk is puha lőszbabák
idegen szirmok a kertben idegenek

meglehet csak az éjszaka
ahogy itt feketéllik a paplan alatt
meglehet csak a sejtalem

meglehet csak kevészavúságod
paplanalatti semmiben
csöndindulós nekemnémulásod

meglehet csak pusztá búcsúzásod
lámpavigyázta semmiben
szemedlehungyt örök hallhatásod

s hogyan felelhet a Kérdező
hínáros csendjében
ha ki megadná magát a hajnal jelének
ki eljövendéséért visszagyermekül
itt az álomlépcsőház huzatában
aki eljövendett
fehérebbnek lenni önnön fehérségénél
aki eljövendett
visszahúzódni ahol
nem történhet nem történik semmi
szoba harangjába
hol napkorongnyi szőkeséget álmodik
hol ezerszer volt magunk is jelen
minden éjszaka
minden eddigi éjszakánk
párna tollában gőzölgő fényes gesztenyék
mint páráink a közösek
az ölelkezések felszálló csillaganyaga
hámig az olvadozásban
az eggyé lenni készülők
kik ezerszer volt magunk
most a párna tollában már-már idegenek
hámig ezerszer kialakult
volt közeledésben
páros bűnbe esett a Kérdező
míg körbeállta a nehezülő illat
hogy hódítani széptevők recipéje szerint
maga a napkorongnyi szőkeség
mit álmodni vágyott gyönyörű lőszbabát
mit álmodni vágytam
valamíg háttal feküdt
s ujja a plafonig ért

aligha
gárgyulásommián
de inkább hogy
belémesimpaszkodott
vizsgálva
hasmánt-fektedet
a fölismerés
miszerint
feszeskedő kerek
seggecskédet

használok párna gyanánt
sokkal inkább
mintsem
valamely fal-iránt
fordulván
holmi háttal-alvással
elszarakodni
reggelig

hogya a nyál a hús
a tapintás pillanatában
kacajos boszorkaünnepet
a szempillák mögött
míglen homlokára jelet ír a hajnal
míg a kőlépcsőn álldigálván
a cirkalmatos vaskorlát
egykor ki nem fordul
s nem szegi nyakunkat végérvényesen
hogya könnyűsége madarakat
nedves tenyereinkbe
lánykori ujjad begyére
hogya míg szeplő-pötty pötty-szeplő
elhódítsalak magadtól vénséges széptevő
ki lenni igyekeztem
s ha voltam
ha vénséges széptevő
ha szeplő-pötty pötty-szeplő
s hámg háttal feküdt
lenni igyekeztem
ha voltál
ha boszorkaünneper
szombati per
a nyál a hús tapintás pillanatában
mellettem fenséges löszbaba

még ha olykor-olykor
felémgfordulásod
mégis hanyatt-homlok
előlem futásod
nemkülönben hozzám simulásod
egykor máshoz sírva borulásod
még ha hanyatt-homlok
máshoz borulásod
mégis olykor-olykor
felémgfordulásod
hozzám nemkülönben sírva simulásod
egykor felém: előlem futásod

és igen a közös szem
a közös vese
a közös vöröslés
a ráncos lepedő alattad-alattunk

az ujjaid
és igen a város kutyái
a fent ott fent összeérő háztetők
a tűzfal fényégyszögei
az ablakokban
fekete gombóccá zsugorodó
öregasszonyok
kik harmadig-nyílt szájjal sziszegnek
míg szoba harangjában
hull az idegen szírom
hóFehér hullás mintha énekelnek
mintha teremtés
helyetted-helyettem harangok
hogy túléltek magunkat
a távolodás őszinteségével
a megmaradozás gőgjével
jóvátehetetlen némasággal
valahai folyó képzelt hídkövén
lassú delelés
szeplő-pötty pötty-szeplő

karod karomban karral
szemed szememben szemmel
mígnem jelet ír a hajnal
mígnem fehéredettebb fehér
és fehérsége fehérebb engem
mígnem fehérebb fehérsége fehérebb engem
a megmaradozása a megmaradozottaké
kik elérkeztek az elvesződés
gyűrűző iker-pillanatáért
az eljövendetteké
ha kik egymásban egymásnak vagyandók
a nyálért
a húsért
a vöröslésért
ha ki kérdező a tudásodért
a szemeidből a sírásodból
a félelmedből a tekintetedből
a mozdulatodból a hajad hullásából
a gyötrődésedből a fehérségedből
ha kik vagyunk
szép jeges padok mint szoknyás félelmünk
a krétaporral beszórt Gellérthegyen
a paplanalatti a lámpavigyázta semmiben
most megmaradozásunkból
kik túlélhetjük magunkat
mert nem történik nem történhet semmi
míg feszeskedő kerek seggecskédet
párna gyanánt
míg lehet esély
a kérdés valamikori iker-pillanatában
beléd-egymásbamosolyogni
napkorongnyi szőkeségünkbe

a halálos születés állapotába
és vereséget aratni
győzelmet szenvedni
mindétig holnap TE mindétig holnap ÉN

valahogy
megmaradozni
szőnyegen
meztelen ülőknek
függönyrés -reggelig
szeretkezőknek
borosüveg fölött
egymást nevetőknek
a tegnap hajnalába
öltözködőknek

valahogy
megmaradozni
holnap is
a szőnyegen ülőknek
függönyrés-reggelig
szeretkezőknek
borosüveg fölött
egymást nevetőknek
a holnap hajnalába
öltözködőknek

kik hangyalábnyi éjszakában
mindétig napkorong
szemkorong
szőkeség

G. 30 66: 127 ELEMETSÜTI A „NAP”

